

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

# ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ  
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον κατὰ μῆνα

ΤΟΜΟΣ Ζ΄.

Ὅτι δὲ καὶ περὶ αὐτοῦ ἐκδοθήσονται  
βιβλίονα καὶ περὶ παιδείας καὶ αἰσθητικῆς  
καὶ αἰσθητικῆς. (Ἰδὲ τὸν ἀριθμὸν.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

—  
1884

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π  
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

## ΕΝΑΙΣΙΜΟΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

ΕΛΕΥΘ. ΤΡΙΑΝΤ. ΚΟΥΣΗ

## ΠΕΡΙ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙΑΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

(Συνέχεια ἴδι προηγ. φυλλάδιου).

Παρ' ἡμῖν δ' ἀπαντῶσι μόνοι οἱ παρατεθέντες τύποι, οἱ δ' ἑλλειπόντες ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ κάποιος, ὅπερ ὁμοίως ἐκ τοῦ κᾶν καὶ ὅποιος συντεθειμένον ταυτόσημόν ἐστι τῷ κάτς = τις. Ὅμοίως τῷ κάτς συντέθειται καὶ τὸ κᾶμποσος = ποσός, καὶ τὸ κᾶνεις (κᾶν — εἰς) = οὐδείς μὲν, μετ' ἀρνήσεως· «κᾶνεις κ' ἔρθεν» = οὐδείς ἦλθε, τις δὲ, ἐν καταφάσει μετ' ἐρωτήσεως «ἐν' κᾶνεις;» = ἔστι τις; Περὶ τοῦ κᾶν, κᾶνεις, κᾶμποσος κτλ. ἴδὲ τὰ τῷ Κόντῳ γεγραμμένα ἐν Σωκράτει τ. Α. τεύχ. θ. σ. 479—483 καὶ Μαυροζοῦ: «Δοκίμ. ἱστορ. Ἑλλ. γλ. σ. 623 καὶ Mullach Gr. d. gr. Vls. σ. 218. Ἐλλειπέστατον καὶ τὸ ἰντσαν (ἴστις), οὐ μόνοι οἱ παρατεθέντες τύποι εὐρηνται. Ὅπως δὲ παρ' ἀρχαίοις τὰ ἀναφορικῶς προσελάμβανε τὸ ἀοριστῶδες ἐπίρρημα ἄν πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἀοριστίας, οὕτω καὶ παρ' ἡμῖν τὰ μὴ ἐκ τοῦ κᾶν σύνθετα προσλαμβάνει τὸ καῖᾶν ἢ κῆᾶν ὅποιος κῆᾶν, ὅσος κῆᾶν, ἰντσαν κῆᾶν, ὅτι κῆᾶν ἐπιθι τὰ περὶ τοῦ εἶντα ἢ ἦντα, ὃ δοκεῖ μοι συγγενές πως εἶναι τὸ ἡμέτερον ἰντσαν ἢ ἦντσαν, (ἦντις-ᾶν, ἦντσαν· οὐδ. ἦντι-ᾶν, ἦντιαν) εἰρημένα τῷ Κοραῆ ἐν Ἀτ. τ. 2. σ. 149. Ὁ τύπος ὅτιναν (ἀντὶ ὅτινα) Ὀμηρικὸς ἐστίν (Ἰλ. X. 450. Ὀδ. θ. 204), οὐ μέντοι πάντῃ ἀλώδητος· τὸ δὲ ὅτινος Δωρικόν. Τέρας ἀπορφώλιον τό, ὃ γίτινον, ὃ μάντεως δεῖται.

## 6. Ἐρωτηματικά.

Τοῖ (ἢ αὐτὴ καὶ παρὰ τοῖς νῦν Λάκωσι. Mullach Gr. d. gr. Vls. σ. 98), πρὸ φωνήεντος τσ', ἐν τοῖς χωρίοις τσίς· γεν. τίνοσ, αἰτ. τίναν· πλ. τσί, γεν. τίνων· οὐδέτ. ντό, ὃ καὶ ὡς ἀναφορικῶς χρώνται· ἐστὶ δὲ τὸ ἀρθρον τὸ παρεφθαρμένον, ὃ ἐν

Ἐρωτοκρίτῳ πλειστάκις ὡς ἀναφορική ἀντωνυμία εὔρηται (σ. 109, στ. 20) «τὰ σοῦγα ἡραιοκῆμένα» (στ. 16) «τό θε'ν' ἀπορρα-  
σίση.» ἰδὲ καὶ Mullach gr. d. gr. Vlr. σ. 191.—Ἡετος, ποῖον'  
πόσος, πόσον.

Σημ. Τὸ τσι ἐγένετο ἐκ τοῦ τίσ· ἐν δὲ τοῖς χωρίοις προσήρ-  
τηται ἐν τῷ καὶ τό ς, τσις.

## 7. Ἀνταποθιθέμεναι.

Ἐρωτηματικά.	Ἀόριστοι.	Δεικτικά.	Ἀναφορικά.
τί.	κᾶτε.	ἐγούτος, ἐκείνος, ἄτός.	ἐνταν.
πόσος	κᾶμπόσος.	ἄτόσος.	ὄσος.
πόρος.	κᾶποιος.	αἰκος.	ὄποιος.

Σημ. Ἐν τῷ ἄτόσος καὶ αἰκος τὸ α πρόσκειται ὡς εὐφωνικόν' ἰδ.  
α'. 4. Ἡ λέξις πόσος ἐν τῇ φράσει «τόσα καὶ τόσα» ὁλοῖ ἀοριστίαν,  
ὥσπερ καὶ παρ' ἀρχαίοις «τόσα καὶ τόσα, τοῖα καὶ τοῖα, ὅθεν οἱ  
μὲν τοιοῖδε, οἱ δὲ τοιοῖδε γίνονται» (Πλάτ. Φαίδρ. σ. 271. D.),  
«χρήμασι τόσοις καὶ τόσοις» (Πλάτ. νόμ. 4. σ. 721 B.) «ζη-  
μιούσθω' τόσῳ καὶ τόσῳ» (Πλάτ. Ἀξ. 370. B.). Ὑπάρχει παρ'  
ἡμῶν καὶ ὑποκοριστικὸς τις τύπος τοσοῦτζικος (ἢ δημῶδης, τοσοῦ-  
τζικος)· τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον τοσσίχος = τοσοῦτον μικρὸς  
(Ἠσύχ. Lob path σ. 235)· ἕτερα τοιαῦτα εἰς ἴχος ὑποκοριστικά  
καὶ τάδε σύριχος (Θεοκ. IV, 29, ἐνθα ὁ σχολιαστὴς «ἔστιν ὑπο-  
κοριστικὸν Αἰολικῶς»· ὁ δὲ Γρηγ. Κορίνθ. «Πύρριχος, ὁ πυρρὸς  
λέγεται παρ' αὐτοῖς (τοῖς Δωριεῦσι)»· τοῦτο εἶποι ἂν ἡ δημῶδης  
ξανθοῦτζικος· ὀψίχα ἀντὶ ὀψὲ παρὰ Βυζαντίοις (Lob. Phryn.  
σ. 5 1)· ὀσσίχον ἀντὶ ὄσσον «ὀσσίχον ἐστὶ τὸ τῦμμα καὶ ἀλίον  
ἄνδρα δαμάσδει ;» (Θεόκρ. 4, 55. Lob. path. σ. 336)· τοῦτο ἐν τῇ  
δημῶδει εἶποι τις ἂν τοσοῦτζικον, ἐν δὲ τῇ λατινικῇ quantulum.  
Ὁ τύπος οὗτος ἀπαντᾷ καὶ ἐν τοῖσδε τοῖς κυρίοις ὀνόμασι· Σίμι-  
χος, θηλ. Σιμίχη· καὶ Σίμμιχος, Σιμίχη· Ἀμύντιχος, Θουώνι-  
χος, Πύρριχος, καὶ θηλυκὸν ἢ Πύρριχος, πόλεως ὄνομα· Λεόν-  
τιχος καὶ Λεοντίσκος· Βοσπόριχος, Κόννιχος, Λάμπιχος, Μοίρι-  
(TOM. Z')

χος, Δάριχος, Πέλιχος, Ξερόμβιχος, Τύννιχος, Σπράτιχος, Σωτήριχος, Ίλλιχος, Όλυμπιχος και Όλυμπίσκος, Πάτριχος και Πατρίσκος, Φαύνιχος και Φρυνίσκος, Μούνιχος και Μούνυχος, Μήτιχος, Ηγλ. Μητίχη Θεοδώριχος και Θευδέριχος· Καβίριχος, Όμολωίχος, Όνάτιχος, Σάμιχος, Τυνδάριχος κτλ. (ιδε Γρηγ. Κορ. d. dial. σ. 290). Καταλέγομεν νυν και έτερα παραδείγματα της δημώδους εις ουτζικος και όλίγα ήμέτερα εις ουτζικος· μικροουτζικος, παρ' ήμιν μικροουτζικος, = μικύλλος (Μόσχ. 1.13), paululus, καλουτζικος (άγαθός), ποσουτζικος, παρ' ήμιν ποσουτζικον, (βοείχος), χονδροουτζικος, παρ' ήμιν χοντροουτζικος (υπόπχυς, στρογγυλουτζικος, παρ' ήμιν στρογγυλουτζικος (υποστρόγγυλος), μεγαλουτζικος (υπό τι μέγας), τρυφερούτσικος (υπομάλακος και υφάπαλος. Διολ. υπάπαλος· «καλάμω υπαπάλω» (Θεοκρ. 28,4), ένθα ό μέν Fritzsche γράφει «υπ' άπάλω» ό δέ Hermann εικάζει «υπ' άμπαλω» = (υπ' άμφιάλου)· νοστιμούτζικος (ήδύλος (α) κτλ. ταυτα δ' ό Mullach ουκ άπιθάνως (gr. d. gr. Vls. σ. 172) εκ των εις uccio Ιταλικών παράγει· εύρηται δέ τά τοιαυτα παρά πρώτῳ τῷ Πτωχοπροδρόμῳ (Κοτ. Άτ. τ. 1. σ. 188).

### λβ'.) Ῥήματα.

Τούτων εξήλειπται ό εις μι τύπος, αλλά και τά λοιπά άμεταποίητα ου διαμένει, τινών μέν τών εις αω μεταποιηθέντων εις εω και τανάπαλιν, τών δέ εις ζω έν τοις παθητικοις εις σκουμαι μεταβληθέντων ή ουμαι, τών εις οω εις ονω, ών τά παθητικά διεφύλαξε παρ' ήμιν τόν γνήσιον τύπον οομαι — ουμαι· προσεγένοντο δέ και ταις καταλήξεσιν άλλοιώσεις, αλλά μήν και χρόνοι μέν τινες άρδην άπώλοντο, έτεροι δέ διά περιφράσεως εξηνέχθησαν. Και ταυτα μέν γενικώτερον περι ρήματος· αρχόμεθα δ' ήδη και της τών καθ' έκαστα έρεύνης.

Χρόνοι. Ό ένεστώς τών παθητικών συχνότατα σχηματίζεται παρ' ήμιν διά της καταλήξεως σκουμαι, ή εξαίρεσει τοϋ σ κουμαι,

(α) Ξυνούτζικος (υποξιζων), όμορφουτζικος (καλός τις), όλιγουτζικος, παρ' ήμιν όλιγουτζικον, paululus, υπολιζων (Ίλ. 8,519).

ἢ καὶ τῆς τοῦ κ ουμαι (χτίσκουμαι—χτίζω—κτίζομαι, λέγκου-  
μαι—λέγω—λέγομαι, καθαρίομαι—καθαρίζω—καθαρίζομαι). Ἐν  
τῇ παραρθροῦ ἡ γλῶσσα κατεγράφησατο τῷ τύπῳ σκομαι, ὡσπερ ἐν  
τοῖς ὀνόμασι τῶ ὑποκοριστικῷ ι ο ν. Ἐξηλείφθησαν δὲ τῶν χρό-  
νων ὁ ἐνεργητικὸς καὶ παθητικὸς παρακείμενος (οὗτος ἐν μόνῃ τῇ  
μετοχῇ ἐτηρήθη), ὁ ὑπερσυντέλικος, ὁ μέσος μέλλων καὶ ἀόρι-  
στος (Φ1). Περιφράζονται δ' ὁ μὲν παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλι-  
κος ὁ ἐνεργητικὸς ἐν τῇ δημῳδαί, παρ' ἡμῖν ἄρδην ἀπολωλότες,  
διὰ τοῦ ἔχω καὶ εἶχον μετὰ τινος τύπου, ὃν οἱ μὲν δι' εἰ γράφου-  
σιν (ἔχω εἶπει καὶ ἔχω εἶπει=εἶρηκα, εἶχον ἰδεῖ καὶ εἶχον ἰδεῖ=  
ὠπώπειν, ἔχω φάγει, γράφει, κάμει, κόψει, λούσει) οἱ δὲ δι' ἡ  
(ἔχω γράψη, εἶπη), πρῶτους ἀόριστους ὑπολαμβάνοντες κατ' Αἰο-  
λικὴν τροπὴν τοῦ αἰ εἰς ἡ' (γράψη=γράψαι)· ἕτεροι δὲ πορρω-  
τέρω ἐλαύνοντες τὸ γράψη μετοχὴν Αἰολικὴν εἰς αἰς ἐκλαμβά-  
νουσι (γράψαις) κατ' ἀποβολὴν τοῦ ς καὶ τροπὴν τοῦ αἰ εἰς ἡ  
(,ἦτοῖ γραψας, γράψαις, γράψαι, γράψη· ὦ Ζεῦ τῆς λεπτότητος  
τῶν φρενῶν) τεκμηρίοις χρώμενοι τοῖς τε ἀρχαίοις (ἔχω ποιή-  
σας κτλ. καὶ ταῖς νεωτέροις γλώσσαις, ἔνθα ὁ παρακείμενος μετὰ  
τοῦ ἔχω καὶ τῆς μετοχῆς περιφράζεται, οὐδέποτε δὲ τῆς ἀπαρεμ-  
φάτου· ich habe geschrieben, j'ai écrit. Παρατιθέμεθα δὲ μό-  
νον ἐνταῦθα παραδείγματά τινα μελλόντων περιφραζομένων μετὰ  
τοῦ θέλω. Τὰ παραδείγματα δ' εἴληπται ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ Βησσα-  
ρίωνος παρὰ Φραντζῆ ἀκμάσαντι κατὰ τὸ 1465 (χρον. βιβλ. δ'.  
κεφ. κ'.) «θέλουσιν ἀπομένειν,» «θέλουσιν εἶσθαι,» «θέλω το κοι-  
τάξειν (γράφε κυττάξειν),» «θέλω τους καταστήσειν,» «θέλετε  
ἰδεῖν,» «θέλετε ἀποκαταστήσειν,» «θέλει εἶσθαι,» «θέλουσιν ἔ-  
χειν,» «θέλομέν το σκέψεσθαι,» «θέλομεν ποιήσειν,» «θέλουν τα  
καταφρονήσειν,» «οὐδὲ στραφεῖν (γρ. στραφῆν) θέλουν,» «θέλουν  
τιμήσειν,» «θέλουν τους ἀποστρέφειν,» «θέλουν βοηθηθεῖν (γρ.  
βοηθηθῆν),» «θέλω δυνηθεῖν» (γρ. δυνηθῆν),» «θέλουσί τους ἀπο-  
στραφεῖν (γρ. ἀποστραφῆν),» «θέλησάς το δώσειν.» (α) Περὶ τῶν

(α) Καὶ ἐν Βαρθολ. τοῦ Ἐδισανοῦ ἐλέγχῳ Ἄγκρην. Παιτρολογία,

διὰ περιφράσεως τῆς δημώδους γλώσσης μελλόντων τε καὶ παρακειμένων ἰδὲ καὶ Κορ. Ἀτ. τ. 1. σ. 101 καὶ 158.—Οἱ παθητικοὶ παρακειμένοι καὶ ὑπερσυντέλικοι ἐν τῇ δημώδει περιφράζονται διὰ τοῦ αὐτοῦ ἔχω, εἶχον· παρ' ἡμῖν δὲ περιφράζεται ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ. τῶν παθητ. διὰ τοῦ εἶμαι, ἔμουν καὶ τῆς μετοχῆς τοῦ παρακειμένου· τοῦτο δὲ καὶ ἡ δημώδης ποιεῖ (εἶμαι γραμμένος, ὁ δὲ τῶν ἐνεργητ. διὰ τοῦ ἔχω καὶ τῆς μετοχῆς τοῦ παρακειμένου τῶν παθητικῶν (ἔχω γραμμένον), καθάπερ καὶ ἡ δημώδης· οὗτοι δ' οἱ τύποι ὅμοιοί εἰσι τοῖς τῶν νεωτέρων γλωσσῶν ich habe geschrieben, j'ai écrit, ich bin geschrieben<sup>(2)</sup>· Ὁ μέλλων περιφράζεται ἐν μὲν τῇ δημώδει διὰ τοῦ θέλω (θέλω τρώγει, θέλω φάγει, τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ διαρκοῦς, τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ στιγμιαίου), εὔρηται δὲ καὶ ἀντεστραμμένα (θέλει λέγω, θέλει εἶπω, ἐκ τοῦ θέλει νά [ἔνα] εἶπω) καὶ διὰ τοῦ θά (θέλω ἔνα, θέλω νά, θανά, θά) καὶ ὑποτακτικῆς τοῦ ἐνεστώτος ἢ ἀορίστου (θά τρώγω, θά φάγω)· παρ' ἡμῖν δὲ διὰ μόνου τοῦ θά καὶ μετὰ μόνου ἐνεστώτος (θά ἔργουμαι, θά τρώγω).—Ὁ τετελεσμένος μέλλων διὰ τοῦ θέλω ἔχει ἢ θά ἔχω καὶ τῆς μετοχῆς τοῦ παρακειμένου τῶν παθητικῶν κατ' αἰτιατικὴν (θέλω ἔχει γραμμένον, θά ἔχω γραμμένον· παρ' ἡμῖν μόνος ὁ δεῦτερος τύπος). Ὁ μέλλων καὶ ὁ ἀόριστος τῶν μέσων ἐξήλειπται ἐκφερόμενος διὰ τοῦ παθητικοῦ τύπου· θά λουσθῶ (παρ' ἡμῖν θά λούσκουμαι)=λούσωμαι· ἐλούσθηκα, (παρ' ἡμῖν ἐλούστα=ἐλούσθην)=ἐλουσάμην.

τόμ. 114. σελ. 1428 «θέλω νηστεῦσαι» καὶ «θέλω νηστεύσει.»

(<sup>1</sup>) Λεῖψανον μέσου β'. ἀορ. ἐστὶ τὸ ἐγενόμην (ἐξομειώσει τοῦ ο τῷ ἡγουμένῳ ε ἀντὶ ἐγένομουν), ὅπερ ἡ δημ. ἔγεινα λέγει· ὁμοίως ἢ μετοχὴ γενάμενος=ῶριμος (παρὰ Λωριεῦσαι γενάμενος ἀντὶ γενόμενος (Ahrens dial. II. σ. 305)· α'. δὲ ἀορίστου λεῖψανον ὁ δεξάμενος (ὁ ἀνάδοχος), θηλ. ἢ δεξάμενη (ἡ ἀνάδοχος).

(<sup>2</sup>) Καὶ παρ' ἀρχαίοις «οἱά με βεβουλευκῶς ἔχει» (Σοφ. Φιλ. 600)· «τὰ ἐπιτήδεια πάντα εἶχον ἀνακκομισμένοι»· διαφορὰ τι τῶν ἡμετέρων· ὅμοια δὲ τὰ Λατινικὰ «comperitum habeo,» «cognitum, exploratum κτλ. habeo.»

Ἐγκλίσεις. Διεσώθησαν ἡ ὀριστική, κολοβοὶ τινες τύποι τῆς ὑποτακτικῆς, ἡ μετοχή τοῦ παρακειμένου τῶν παθητικῶν, καὶ τινῶν ἐνεστώσων ἐν τῇ δημῳδαί (λέγοντας, κἀμνοντας, τρέχοντας) ἀκλίτων ταῖς Ἰταλικοῖς καὶ Γαλατικοῖς παρεμφερῶν, τύποι τινὲς τῆς προστακτικῆς, παρ' ἡμῶν δὲ καὶ ἀόριστός τις τῶν παθητικῶν ἐν τῇ ἀπαρεμφάτῳ εἰς ἦναι (γραφοῦναι, καῖναι, ὧν ὁ τύπος καὶ εἰς τοὺς τῶν ἐνεργητικῶν μετενήνεκται (εἰπῆναι, γραψῆναι, προστακτικὴν τοῦ παρωχημένου ἐκφέρων (εἰπῆναι=ἐχρῆν σε εἰπεῖν, ἐν τῇ δημ. ἄς ἔλεγες· διάφορος ὅλως ἢ γρησις αὕτη τῆς τῶν ἀρχαίων, παρ' οἷς αἱ ἀπαρέμφατοι ἀντὶ προστακτικῶν καίνται, ὁ Γρηγόρ. Κορίνθιος d. dial. σ. 423) Ἰώνων ἔθος φησὶν «αἱ παραλήψεις τῶν ἀπαρεμφάτων ἀντὶ προστακτικῶν Ἰώνων εἰσίν» πλείω δὲ περὶ τούτων ἰδὲ ἐν Κῆνυ. Gr. § 474.—Ἡ εὐκτική περιφράζεται διὰ τοῦ ἤθελα μετ' ἀπαρεμφάτου ἢ τοῦ θά μετὰ παρατακτικοῦ (ἤθελα λέγει, θά ἔλεγα=λέγοιμι) ἢ καὶ διὰ τοῦ θά ἤθελα καὶ τῆς ἀπαρεμφάτου (θά ἤθελα εἶπει=εἶποιμι· παρ' ἡμῶν μόνος ὁ τύπος θά ἔλεγα.

Πρὸ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ῥημάτων παραθησόμεθα ἐνταῦθα παραδείγματα ἰκανὰ ἐκ πάντων τῶν εἰδῶν.

1.) ζω. 1. ἀγοράζω, α ἀγοράσκουμαι (α ἀγκαλιόσκουμαι)=ἀγκυλίζουμαι· αβ. ματοκυλίσκουμαι (ἀποθ.)=κυλίουμαι ἐν τῷ αἵματι, θρηνώ γοερῶς· 1 κλαινίζω=ποιῶ τινα κλαίειν, κυρίως ἐπὶ τῶν μικρῶν παιδίων· 1. γλιμιτίζω=γρεμετίζω· 2. φράζω=φράσσω· β. φράγουμαι (ἐν τῇ δημ. στρουπόνω, στρουπόνομαι)· ὁ παθ. β'. ἀόρ. ἐφράγεν λέγεται ἐπὶ κραυγῶν τῶν μικρῶν παιδίων=ἐφράγη, διεφράγη.<sup>(1)</sup>—Ἀποφράζω, τούναντιόν τοῦ φράσσω=ἀνοίγω (παρ' ἀρχ.=κλείω)· παθ. ἀποφράγουμαι=διαλύουμαι ἐπὶ πλεγμάτων, καὶ μεταφορικῶς ἐπὶ ἀνθρώπων λάβρον ἢ σκαιὸν ἐκλυόντων στόμα καὶ ἐπὶ παιδίων κραυγαζόντων. 2. Ἀναλλάζω (ἀλλάσω τὰ ἱμάτια, ἐνδύουμαι τὰ κάλλιστα)· 1. Ἀλίζω, α'. ἀλίτκουμαι· ἀλυκίζω

(1) Τὸ ἐφράγη πρέφρατται ἐκ τοῦ συνθέτου ἐπεφράγη (ἀποφράγουμαι), ὁ μεταφορ. καὶ ἐπὶ τῶν κραυγῶν τῶν παιδίων λέγεται.

(ὑφ' ἄλμυρός εἰμι ἐπὶ τῶν ἐδεσμάτων, ὑδάτων κτλ.). 1. Ἄντρίζω (οὐδέτερον. = γαμοῦμαι καὶ ἐνεργ. = ἐκδίδομαι πρὸς γάμον, ἐκδίδωμι θυγατέρα, ἀδελφὴν). 1. Ἀμνιάζω (ἐν Ὄφει ἐκ τοῦ ἀμνός = τίκτω, ἐπὶ πρόβατον) «ἐμνιάσαν τὰ πρόβατα» = ἔτεκεν. α'. Ἀνθρωπίσκουμαι = ἀνθρωπίζομαι. 2. Ἀρπάζω, β. ἀρπάγουμαι. Ἀπαρπάζω, μεταφορικῶς ἐπὶ τῶν θρασεῖα καὶ προπετεῖ γλώσση χρωμένων. γ. Ἀρτύζω (ἐπὶ ἐδεσμάτων, καθ' ἃ καὶ παρ' ἀρχαίους τὸ ἀρτύω), α. Ἀρτύσκουμαι. 1. Αὐγατίζω, μεταφορ. ἐπὶ τῶν ἐκ δυστυχίας καὶ ἀφανείας ἀνακυπτόντων καὶ προαγομένων καὶ οἰονεῖ ἐπιλαμπόντων· ἡ λέξις πάντως ἐκ τοῦ αὐγάζω, ὃ ἀμετάβατον = λάμπειν εὐρηται ἐν τῇ πρὸς Κορινθ. Β'. τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἐπιστολῇ (4, 4) «εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν τοῦ εὐαγγελίου.» Ἰδὲ Κορ. Ἀτ. τ. 2. σ. 134. 1. Ἀφρίζω. 2. Μαρμαρίζω = λάμπω (ἐπὶ ἡλίου)· καὶ παρ' ἀρχαίους μαρμαρίζω καὶ μαρμαίρω καὶ μαρμαρύσσω καὶ ἀμαρύσσω ἐπὶ ἀσέρων καὶ ἀσραπῆς καὶ χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ κτλ. (Ἰλ. 12, 195. 16, 664, 17, 616. Εὐρ. Ἰων. 888. Ἡσιόδ. Θεογ. 699. Λισχ. ἐ. ἐ. 9. 401. Πινδ. ἀποσπ. 88, 2. Διόδ. 3, 12). 1. Βαπτίζω, α β. βαπτίσκουμαι. 2. Βαρσανίζω (βασανίζω, τρυγῶ· πόθεν τὸ ρ παρεισέφρησε; α β. βαρσανίουμαι. 1. Βαρυκωφίζω (οὐδέτ.) = βαρυηκοῶ· ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ «τοῖς ὡς βαρέως ἤκουσαν» (Ματθ. 13, 15)· παρὰ Σομαυέρα βαρυκούγω. 1. Ἀνηθάζω (ἀναθιθάζω)· α. ἀνηθάσκουμαι. Ἀερίζω (διαερόω, ἀνεμίζω), α ἀερίσκουμαι. 1. Περιβαρυάζω = ὄχλον παρέχω τινί· ἐν τῇ Π. Διαθήκῃ (Βασ. 2, 13, 25) «μὴ καταβαρυνθῶμεν ἐπὶ σέ»· α Βαρυάσκουμαι = συλλαμβάνω· μετοχὴ βαρυασμένσα = ἐγκύμων· καὶ παρ' ἀρχαίους «βαρυνομένη τὴν γαστέρα = ἐγκυμονοῦσα» ἐν τῇ δημ. βαρούμενη. 1. Προβατιάζω = κυμαίνουμαι ἐπὶ θαλάσσης· παρὰ Δουκαγγίω εὐρηται «πρόβατα, τὰ κύματα τῆς θαλάσσης», ὅς παρτιθεται καὶ τὰ τοῦ Κύσταθίου «ἡ γὰρ χυδαία γλώσσα ἐκ τοῦ «ἄνεμος ποιμαίνων ἄλλα . . ὠρμημένη ἐτόλμησεν αὐτὴ ἀσφαλῶς εἰπεῖν πρόβατα ἐν τοῖς ἀφροῖς κύματα» (Κορ. Ἀτ. τ. 5. σ. 314 ἐν λ. πρόβατα)· 1. Διαιθάζω (ἀναγινώσκω)· α διαιθάσκουμαι (μέσον διάμεσον, μεταπέμπομαι ἱερέα, ὅπως ἀναγινῶ τε



τῶν ἱερῶν ἐπ' ἐμοῦ πάσχοντος, καὶ χαρτοδραιβάσκουμαι). 2 Βοίζω (βομβέω· καὶ ἐπὶ τῶν ὠτων, ὡσπερ καὶ παρ' ἀρχαίοις τὸ βομβεῖν «βομβεῦσι ὁ ἀκουάμοι» (Σαπφ. 2), ἔπερ ἐν Ἀνθολ. Λυρ. Bergk φέρεται «ἐπιρρόμβειοι δ' ἀκουαί»). 1. Βράζω (μεταβατ. καὶ ἀμετάβατον· παρ' ἀρχαίοις βράζειν καὶ βράσσειν καὶ ζεῖν· σημειωτέαι αἱ φράσεις «βράζ' τὸ αἶμαν ἄτ'» περὶ τῶν σφριγόντων νέων· «Αἰζηρί, θεανίσκοι, οἱ τῷ αἵματι ζέοντες» (Ἡσύχ.), «βράζ' ἡ χολή» καὶ παρ' ἀρχαίοις «ζέουσα χολή» (Πλάτ. Τίμ. 87, c.), «βράζ' ἄς τὰ φτεῖρας» = «σῆτος ζέων φθειρί» (Λουκ. ἐπισ. Κρον. 2, 26), «σκωλήκων ζέσας» (Ἀλεξ. 59) καὶ παρ' ἡμῖν «βράζ' ἄς τὰ σκωλέκια»· «βράζ' ἡ θάλασσα» = ζεῖ θάλασσα» (Ἡρόδ. 7, 188. Ὀππ. Ἀλιευτ. 3, 459) καὶ «βρασσομένη θάλασσα» (Ὀππ. Ἀλιευτ. 2, 637. Ἀνθολ. 10, 1), «βράζ' τὸ κρασίν» καὶ παρ' ἀρχ. «βράζει ὁ οἶνος.» 1. Ἐγνωρίζω, ἔγνωρίζουμαι. 2. Γογγύζω. 1 Γεορτιάζω (ἐορτάζω, ἐσθίω κρέας τὴν πρό τῆς νηστείας ἡμέραν, μεθ' ἣν κρέως ἀπέχομαι). 1 Γυναικίζω (οὐδέτ.) = γαμῶ. 1 Γαρύζω (ἐκ τοῦ γηρύειν, γαρύειν) = βραγγῶ, ἐν τῇ δῆμ. βραχνιάζω. 2 Γλοιιάζω τὸ ἐν τῇ δῆμ. γλιστρῶ (ὀλισθαίνω), ἐκ τοῦ γλοιός, ἐξ οὗ παρ' ἀρχαίοις τὸ γλοιόω καὶ τὸ Σοφόκλειον (ἀποσπ. ἀδ. CV, 74 (863D)) (γλοιῶς ἵππος, ὃ καὶ γλοιῆς λεγόμενον ἐρμηνεύεται ὑπὸ Ellendt (intelligam) de equo lapsui obnozio (Λεξ. Σοφ. ἐν Λ. γλοιῶς)· τὸ δὲ παρ' ἀρχαίοις γλοιιάζειν ἐρμηνεύεται ἐν Beck' anecd. σ. 233, 7 «τὸ τοῖς ὄμμασιν ἐπιμύοντα μυκτηρίζειν καὶ κακοθλεύεσθαι· οἱ δὲ διαγελᾶν»· (ἴσως ἐκ τοῦ γελοιιάζειν κατὰ Passow). 1 Διπλάζω = διπλάσιός εἰμι (ἀμεταβ.) καὶ διπλάσιον ποιῶ (μεταβ.)· οὕτω καὶ παρ' ἀρχαίοις· «διπλάζ' ἄτον ε' τὰ χρόνια = διπλάσιός εἰμι αὐτοῦ τὴν ἡλικίαν (Lob. Αἰ. στ. 268. σ. 162.). 1 Διακλύζω «καθαίρω σκεῦός τι, δι' ὕδατος ἀνακινουμένου πλυθὲν πρόνερον· καὶ παρ' ἀρχαίοις· καὶ παρὰ Κυπρίοις (Κύπρ. Σακελλ. σ. 271 ἐν λ. διακλύζω). 2 Κουδίζω = διὰ τοῦ ράμφους πλήττω ἢ ἐσθίω· (ἰδὲ κέ.). 2 Σώζω = δύναμαι βαστάζειν, φέρειν· ἐν Κύπρῳ ταῦτόν σημαίνει ἡ λέξις σώννω (γράφε σώνω (Κύπρ. Σακελλ.), ἐν τῇ δῆμ. σώνω = ρθάνω· παρ' ἀρχαίοις σωκεῖν «ἄγειν οὐκέτι

στωκῶ λύπης ἀντίρροπον ἀγθος» (Σοφ. Ἡλ. 418)· οὐδὲν ἔχει καινὸν ἢ ἡμετέρα λέξις τῇ ἀρχαίᾳ σώζω, ἣ δηλοῦται διὰ τοῦ ἐγλυτόνω καὶ τοῦ Τουρκικοῦ κουρταρεύω (ἰδὲ Λεξ. Σοφ. Ellendt ἐν λ. σωκεῖν καὶ Ὀμηρ. Λεξ. Seiler ἐν λ. σῶκος). Ὁ Curtius ταυτίζει ἀμφοτέρων τὰς ρίζας (grundz. σ. 378). 1 Δανείζω· α δανείσκουμαι (μέσον). 1 Δοξάζω, α δοξάσκουμαι. 1 Συνταυλίζω (συνδαυλίζω). 1 Εἰκάζω. 1 Ἐλπίζω. 1 Ἐξουσιάζω (ἄργω) καὶ ἐν τῇ δημῳδαί καὶ παρ' ἀρχαίοις (Διον. Ἄλικ. ἀργ. 9,44. Καιν. Διαθήκη). 1 Ἐρίζω (ἀπτομαι τινος λόγοις, κερτομῶ, laccesso)· α συνερίσκουμαι (συνερίζουμαι). 1 Ἡλιάζω θερμαίνω ἐν τῷ ἡλίῳ· καὶ παρ' ἀρχαίοις, α ἠλιάσκουμαι· 2 θαμάζω (θαυμάζω), α θαμάσκουμαι (θαυμά μ ἔχει, ἐκπλήττομαι)· οὕτως εὔρηται λεγόμενον τὸ θαυμάζουμαι καὶ ἐν ποιηματίῳ ἐπιγραφομένῳ «περὶ τῆς ξενιτειᾶς» (Carm gr. Wagn. σ. 204 στ. 54) «κῆ δπου θεωροῦν καὶ περπετοῦν, θαυμάζονται καὶ λέγουν.» 1 Θερίζω, αβ θερίσκουμαι καὶ θερίουμαι. 2 Ἰσάζω, αβ ισάγουμαι (εὐτρεπίζουμαι). 1 Καθαρίζω, αβ καθαρῖουμαι. 2 Καπνίζω, αβ καπνίσκουμαι καὶ καπνίουμαι· 1 καλλιτερίζω ἀμετάβ. = ραίζω ἐπὶ ἀσθενῶν, βελτιοῦμαι ἐπὶ καιροῦ· παρὰ Σουμανέρα τὸ μὲν καλητερίζω (γράφε καλλιτερίζω) ἐνεργητικόν, τὸ δὲ καλητερεύω (γράφε καλλιτερεύω) ἀμετάβητον, παρ' ᾧ καὶ ὁ τύπος καλοτερίζω ἀπαντᾷ (Κορ. Ἄτ. τ. 4. σ. 211). 1 Καλοκαιρίζω (διάγω που τὸ θέρος· συνήθης ἢ λέξις καὶ παρὰ Βυζαντικοῖς· ἰδὲ Λεξ. Passow). 1 Κακκανίζω ἐπὶ τῶν ὀρνίθων τῶν ρθειγγομένων πρὸς τὸ τίκτειν. Ἄττικῶς κακκάζειν, ἕτερος τύπος κακκαβίζειν). 1 Γουργουρίζω (ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς γαστρὸς, βορβορίζειν καὶ κορκορυγεῖν, ἐξ οὗ παρέφθαρται καὶ τὸ ἡμέτερον). 1 Σκεντριάζω, β σκεντριάγουμαι (κεντριζω). 2 Κράζω. 1 Κρεμίζω ἐκ τοῦ κρημνίζω) = ρίπτω, αβ κρεμίσκουμαι καὶ κρεμίουμαι. 1 Χτενίζω (χτενίζω), αβ χτενίουμαι.

(ἀκολουθεῖ)